

Het Verleden in Verhalen

Bandenhandel Kees van Gent

Foto uit 1955: een van de opslagplaatsen van kolenhandel Biessels. Fotocollectie Regionaal Archief Nijmegen

Kees van Gent (1948) was zeventien toen hij bijna vijftig jaar geleden de bandenhandel in rolde, in de schuur van zijn grootvader. Van Gent is nu een bandenspecialist van formaat in Wijchen. Tussen 1972 en 1975 had hij een bedrijfsruimte aan de Dobbelmanweg. Deze deelde hij met zijn vader Cor die in heftrucks deed.

“Mijn opa had een Pirelli-depot. Hij woonde op de St. Jacobslaan, had als gepensioneerd politiemans tijd genoeg en bracht voor de bandenfabrikant spullen weg. Toen hij dat een jaar of drie had gedaan, zat die man in één keer dood op de stoel. Ik was zeventien en ik wilde eigenlijk kok worden op de grote vaart. Toen kwam mijn grootvader plotseling te overlijden en vroeg mijn vader: ‘Is dat niks voor jou?’ Ik zei: ‘Nou, wat moet ik ermee.’ Hij zei: ‘Weet je wat, je probeert het gewoon een jaartje.’”

Op de brommer

“Nou, toen ben ik begonnen, ik had een brommer, want autorijden mocht natuurlijk nog niet. Daar had ik achterop een stang gemaakt. Daar konden aan iedere kant twee banden hangen, vastgemaakt met een touw. En zo reed ik bandjes weg, op een brommer. Allemaal leuk, maar toen begon een oom: ‘Hé Kees, ik wil wel bandjes van jou kopen, maar dan moet je ze er ook om leggen.’ En ik dacht: Als ik een monteerapparaat koop en een balancerapparaat, dan kan ik ze er zo omleggen. Dat hebben we gedaan en toen ging het van eerst een oom, en daar weer een kennis van, en dan daar weer een kennis van. Zo langzamerhand ging ik een klantenkring opbouwen. Er werd leuk aan verdiend

en van lieverlee ben ik erin blijven hangen. Zo ben ik in de bandenhandel gerold. Eigenlijk toevallig. Ik heb de kans gekregen en opgepakt. Iets wat ik eerst helemaal niet wilde begon ik toch wel leuk te vinden. Want ja, een jongen van zeventien, auto's, dat was allemaal leuk.”

Kolenhandel Biessels

“Op de Dobbelmanweg zat kolenboer Biessels. We gingen erheen omdat we hadden gehoord dat het pand te koop was. Twee kolenschuren, open hokken, twee muren met een dak erop en die Biessels gebruikte om de kolen in te gooien. Mijn vader ging op een middag en ik was erbij, ik zal het nooit vergeten. Mijn vader zegt tegen Biessels: ‘Wat kost dat pand.’ ‘Vijftigduizend gulden,’ zegt Biessels, ‘voor het hele pand.’ Dat liep helemaal door tot aan de begraafplaats. Mijn vader zegt: ‘Dat geld heb ik niet in één keer, maar als we het nou zó doen: ieder jaar betaal ik jou tienduizend gulden. In vijf jaar tijd heb ik het dan afgelost.’ Dat ging allemaal mondeling, hè. ‘Dat is goed,’ zegt Biessels. Gewoon in vertrouwen. En ieder jaar betaalde mijn vader tienduizend gulden. Dat kon toen zo.”

Luitje Niemantsverdriet

Heeft u ook herinneringen of verhalen die u wilt (laten) vastleggen? Kijk voor informatie en meer verhalen over de Hazannekamp op www.luitjeniemantsverdriet.nl